

தலைமைத்துவத்துக்கான “படிக்கள்”

ஹங்கேரியிலுள்ள ஸோல்னோக் எனுமிடத்தில், ஆறு ஆண்டுகாலம், சவிசேஷகனாக ஊழியத்தை நான் செய்தபின், எனது நல்ல நண்பரும் உள்ளூர் சபையின் முன்னோடியுமாகிய, குயிலா சுயடோவிடத்தில், எனது குடும்பத்தை அமெரிக்க ஐக்கிய நாடுகளுக்கு கூட்டிப்போக திட்டமிட்டிருப்பதாகக் குறிப்பிட்டேன். இந்தச் செய்தி எங்கள் இருவருக்குமே கண்ணீரை வரவழைத்தது, ஆனால் இன்னொருவர் அதை அறையில் வேறொரு காரணத்துக்காக அழுது கொண்டிருந்தார். எனது ஒரு - வயது மகள் நடக்கக் கற்றுக் கொண்டிருந்தாள், ஆனால் அவளாக அடியெடுத்து வைக்க பயப்பட்டாள். அழுகையினூடே உணர்ச்சி வசப்பட்டவளாய், எனது மகள் தன் அழுகையை மறந்தாள், எழுந்து நின்றாள், அந்த அறையை நடந்து கடந்து சென்றாள். அங்கே நான், அவளுடைய முதல் காலெடுத்து வைப்பதில் ஏற்பட்ட அனுபவத்தால் சந்தோஷப்பட்டேன், அதே வேளையில் ஸோல்னோக்கில் இருந்த சபைக்கு ஒரு எதிர்கால தலைவரை ஆறுதல்படுத்திக் கொண்டும் இருந்தேன்.

“நீங்கள் அதைப் பார்த்தீர்களா?” என்று குயிலாவிடம் கேட்டேன். அவர் சொன்னார், “ஆம்.” பிறகு நான் கேட்டேன், “அதன் பொருள் என்னவென்று உங்களுக்குத் தெரிகிறதா?” குயிலா சொன்னார், “நான் எனது முதல் அடியை எடுத்துவைத்து, நடக்கக் கற்றுக் கொள்ள வேண்டும்.”

தலைமைப் பொறுப்புக்குள் போவது என்பது நடக்கக் கற்றுக் கொள்வது போன்ற மிக முக்கியமானது. ஒரு குழந்தை நடக்கத்தொடும்போது நிற்கவும், அடியெடுத்து வைக்கவும், கடைசியில் நடக்கவும் பயிற்சி எடுத்துக் கொள்கிறது. அதே போல, சபையின் வரும்காலத் தலைவர்கள் அவர்களுடைய தலைமைத்துவப் பொறுப்புகளுக்கு பயிற்றுவிக்கப் படவேண்டும்.

எப்படி நிற்க வேண்டுமென கற்றுக் கொள்ளல். சில வேளைகளில் சவிசேஷகர்கள் மிக விரைவில் மிக அதிகமான பொறுப்புகளை கொடுக்கிற தவறுகளைச் செய்கின்றனர். தனது வாழ்நாள் முழுவதும் சபை ஆராதனையில் கலந்து கொண்டுள்ள ஒரு கிறிஸ்தவன் வருடக் கணக்காக “பயிற்சிவிக்கப்படுதலில்” செலவிட்டிருக்கிறான். எந்த வித மனரீதியான பிரயாசமில்லாமலேயே முறைசார்ந்த மற்றும் முறைசாராத பயிற்சியாக எப்படி ஜெபிப்பது, பாடலில் நடத்துவது, பிரசங்கிப்பது போன்ற பயிற்சியை நாம் பெற்றுக் கொள்கிறோம். எதிர்கால தலைமைத்துவம் ஏற்கும் தகுதியுள்ள நபர்கள் கிறிஸ்தவத்திற்கு மனமாற்றப்படும்போது, சவிசேஷகர்கள் ஆராதனையின் பலபகுதிகளையும் எப்படி நடத்துவது என்பது குறிப்பது பொறுமையாகப் போதிக்க வேண்டும். வருங்காலத் தலைவர்களோடு ஆராதனை குறித்து போதிப்பதோடு, கூடுதலாக தேவன் தம்முடைய சபையை வழிநடத்த ஒருவரை உபயோகிக்கும்போது,

வாழ்க்கையில் என்ன மாறுதல் நடக்கிறது என்பதைப்பற்றி சவிசேஷகர்கள் அவர்களுடன் ஒருவருக்கு ஒருவர் என்ற நேர்முக சம்பாஷனையில் செலவிட வேண்டும்.

அடிஎடுத்து வைப்பது எப்படி என்பதைக் கற்றுக் கொள்ளுதல். எதிர்கால தலைமைத்துவத்தை ஏற்பவர்கள் உள்ளூர் சபையை எப்படி நடத்த வேண்டும் என்பதில் ஒருமுறை நேரத்தை செலவிட்டு கற்றுக் கொண்ட பிறகு அவர்கள் தங்கள் புதியத் திறமைகளை வளர்த்துக் கொள்ள சந்தர்ப்பம் கொடுக்கப்பட வேண்டும். தலைமைத்துவப் பயிற்சியில் இது கடினமானது, ஏனெனில் பக்குவப்படுத்தப்பட்ட தலைவர்களுக்குக் குறுக்கிடும் சோதனை அதிகமானதாக இருக்கும். ஒரு குழந்தை நன்கு நடக்க ஏதுவான நுட்பங்களை போராடி வெற்றி கொள்ளும் வரை அடிஎடுத்து வைக்கவும் கீழே விழுவதுமாக இருப்பதுபோல, வருங்கால சபைத் தலைவர் சபையாருக்கு முன்பாக நிற்கும் போது வரும் சந்தோஷங்களையும் பயலங்களையும் அனுபவித்தே ஆக வேண்டும். அவர் தனிப்பட்ட ரீதியான கஷ்டங்களையும் சவால்களையும் வேதாகமரீதியான பதில்களுடன் எப்படி சகித்துக் கொள்ள வேண்டும் என்பதையும் அவர் கற்றுக் கொள்ள வேண்டும்.

பெற்றோர்கள் தட்டுத்தடுமாறி விழப்போகும் பிள்ளைகளை விழாமல் இருக்கத்தக்கதாக பிடித்துக் கொள்வதைத் தவிர்க்க வேண்டியதிருக்கும். சவிசேஷர்களும் தங்களிடம் பயிற்சிபெறும் நபர்கள் பிரசங்கத்தில் தடுமாறும்போதோ தங்கள் ஜெபத்திலே முணுமுணுக்கும் போதோ குறுக்கிடுவதிலிருந்து விலகியிருக்க வேண்டும். வருங்கால தலைமைத்துவத்தை ஏற்கும் நபர்கள் தவறுகளைச் செய்யும்போது விட்டுவிட வேண்டும், அப்படிப்பட்ட நேரங்களில் இன்னும் அதிகமான போதனைகளைப் போதிக்க வாய்ப்பாக்கிக் கொள்ளலாம். மன உளைச்சலோ அல்லது எதிர்மறையான சம்பவம் எதுவும் அவர்களுக்கு ஏற்படுமாகில், சவிசேஷகர்கள் அவர்களை ஊக்கப்படுத்தி அடுத்தமுறைக்கு ஆயத்தப்படுத்த வேண்டும்.

எப்படி நடக்க வேண்டும் என்பதைக் கற்றுக் கொள்ளுதல். இந்தக் கடைசி வளர்ச்சிப்படிக்க கற்றுக்கொள்ளுதல் மற்றும் அனுபவம் ஆகிய பலமான அஸ்திபாரத்தின்மேல் கட்டப் பட்டது. இதுவரை, வருங்கால தலைவர்கள் பயிற்சிவிக்கப்பட்டுக் கொண்டிருந்த அவர்களுக்கு தலைமைத்துவ கடமைகளில் பங்குபெற சந்தர்ப்பம் கொடுக்கப்பட்டிருந்தது. இந்த வளர்ச்சிப்படியில், அவர்கள் தடுமாறி, நடந்து, அவர்களுடைய வேதம் சார்ந்த தலைமைத்துவ திறமைகளோடு ஒடும்படி எதிர்பார்க்கப் படுகிறார்கள். அவர்கள் கிரியை செய்யும் பிரசங்கத்தை செய்வது மட்டுமல்ல, உபத்திரவத்திலிருக்கும் அங்கத்தினர்களை கருணையோடு கவனித்துக் கேட்கவும் முடியும். அவர்கள் சபைக்கு முன்பாகவும், தனியாக இருக்கும்போதும் எப்படி ஜெபிப்பது என்பதை அறிந்திருக்கிறார்கள்.

ஒரு பிரசங்கியாரோ அல்லது ஒரு சவிசேஷக ஊழியரோ ஒரு உள்ளூர் சபையில் மூன்று வருடங்கள் இருந்தாலும் அல்லது முப்பது வருடங்கள் இருந்தாலும், ஏதோ ஒரு நாளில் அவருடைய இடத்தில் வேறொருவர் வருவார். தலைமைத்துவ பயிற்சி என்பது ஒருவருடைய முறையாக நடந்து கொண்டேயிருக்கிற ஊழியத்தின் பகுதியாக இருக்கவேண்டும். இதனால் உள்ளூர் சபை ஒரு நாளிலே சுயமாய் நிற்க ஏதுவாக்குவதும் மட்டுமல்ல, அது தலைமைத்துவ நபர்களை அதிகப்படுத்தி அவர்களுடைய செல்வாக்கு பெருகி

புதிய தலைவர்களை ஏற்படுத்துவதோடு உலகத்திற்கே சுவிசேஷ ஊழியம் செய்ய அனுப்பி வைக்கும். எப்படி ஒருவர் பிறக்கும் போதே நடப்பவராக பிறப்பதில்லையோ, அப்படியே திறமையான தலைவர் ஞானஸ்நானத்திலேயே பிறப்பதில்லை. நாம் பிரதான கட்டளையை நிறைவேற்ற முயற்சிக்கும்போது, சபையின் எதிர்காலத்தையும் போஷித்து கவனித்துக் கொள்வோமாக!

தீமோத்தேயு பவுல் வெஸ்ட்புரூக்

தீமோத்தேயு பவுல் வெஸ்ட்புரூக் ஹங்கேரியிலுள்ள ஸோல்னோக்கில், 1995-2003ல் ஒரு சுவிசேஷகராக பணியாற்றினார். மூன்று பட்டணங்களில் சபையை நிறுவிய அவர் LET எனும் கிறிஸ்தவ ஸ்தாபனம் மற்றும் வேதாகமப் பள்ளிகளின் அபிவிருத்தி பணியையும் செய்தார், இது ஹங்கேரியிலுள்ள கிறிஸ்துவின் சபைகளுக்கு பயிற்சி மையமாகவும் வழிகாட்டி ஆதாரமாகவும் இருந்து வருகிறது.